

ПРОЛОГ

Озеро Мінневанка, Канада

У давні часи люди вірили, що, коли хтось помирає, Янгол Смерті вже вичікує, готовий забрати їхню душу. Пошепки переказували легенди, в яких смерть видавалася ще страшнішою. Втім, насправді боятися варто не смерті, а часу. Кажуть, час – мов сніжинка: якщо спробуєш впіймати його, він тане ще швидше. Насправді ніхто не може зупинити час... і ніхто не знає, коли добіжить кінця їхній власний.

Я взяв у руку крижаний кристалик і споглядав, як він тане. Починався снігопад. Туман наповзав на озеро Мінневанка, неначе привид, поки Бенсон швартував батьків дорогущий човен. Я пирхнув. Хай як нахабно поведився малий, та все ж таки це був просто хлопчик із завеликим гаманцем і так само завеликим еґо.

Розгладжуючи густі чорні кучері, Бенсон підійшов до Гарлі ззаду. Схопив її за стегна і провів рукою по вигинах, підкреслених гідрокостюмом.

— Агов, а я й не знав, яка ти сексуальна в такому одязі, — прошепотів, притиснувшись до її щоки.

Світла шкіра Гарлі почервоніла від холоду, але цю дівчину не так легко було налякати — хоч морозом, хоч непроханими залищаннями.

— Тримай руки при собі, Бене. Ми не для цього сюди прийшли.

Вона струснула плечима, вивільнившись, і відійшла, а тоді натягнула на світле волосся неопреновий капюшон і перевірила, чи повний кисневий балон.

— Це хто сказав? — вишкірився Бен.

— Це я сказав, — втрутився Том, якого вже дратувало нахабство Бена. Це був довготелесий рудоволосий юнак, значно худорлявіший за Бена. Як і Гарлі, він уже надягнув гідрокостюм, поки Бенсон хлебтав чергове пиво. Я збився з ліку, скільки він уже випив.

Ми затіяли всю цю вилазку на озеро, бо друзі хотіли випробувати нове спорядження для дайвінгу — ну тобто всі, крім Бенсона. Той не збирався пірнати, а приєднався, тільки щоб повикаблучуватися перед Гарлі.

Я обернувся й побачив своє відображення у вікні крихітної каюти. Неслухняне волосся спадало на чоло. Через туман воно здавалося темнішим. А мої сріблясто-сірі очі іскрилися, мов блискавка під час крижаної бурі. Решта компанії позаду мене сперечалася про якісь дрібниці. Я не збирався втручатися. Зарано.

— Чуеш, рудий, а кинь мені пивас, — наказав Бенсон. Він осміхався. — Бляха, оце ти смішний у гідрокостюмі. Як зогнила креветка.

— Принаймні я можу його зняти. А тобі з таким лицем довіку ходити, козел.

— Хочеш спробувати? — насмішкувато кинув у відповідь Бенсон.

Гарлі підвелася й стала між ними.